

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

7. Fejezet

vs. 1-4

Vagy nem veszitek tudomásul, testvéreim, pedig a törvényt ismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él?

Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte.

Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek számít, ha más férfié lesz, de ha meghalt a férje, megszabadul a törvényes kötöttségtől, és már nem házasságtörő, ha más férfié lesz.

Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Mivel Krisztussal együtt megfeszítettem, a törvény többé nem hat rám. Vagyis az Isten előtti megigazulásomnak a törvény többé nem lehet az alapja. De nem azért szabadultam meg a törvénytől, hogy a testem vágyainak alárendelve éljek tovább, Pál egyáltalán nem erről beszél. Isten egyrészt azért szabadított meg a törvénytől, mert az amúgy sem igazíthatott volna meg, másrészt pedig azért, hogy Krisztusé lehessen, és olyan életet élhessek, amely gyümölcsöt terem. Ennek az eredménye tulajdonképpen egy még szigorúbb élet, mert Krisztus szeretete kötelez engem, mondja Pál.

Ebben az új szövetségben, új kapcsolatban, amely Istennel kötött Jézus Krisztus által, Krisztus szeretete miatt nem tennék semmi olyat, ami valamelyik testvéremet megbotránoztatná. Az tehát, hogy meghaltam a törvénynek, nem azt jelenti, hogy a testem vágyai után járok, hanem azt, hogy egy még magasabb rendű törvény, a szeretet törvénye kötelez Krisztusért. Az életem most gyümölcsöket terem az Ő számára. Ha Őbenne vagy, és Ő tebenned, akkor ez sok gyümölcsöt kell, hogy eredményezzen (Jn 15:5). Ha nincs gyümölcs, az azt jelenti, hogy nem élsz Őbenne, és az Ő beszédei sem lakoznak benned, hiszen a gyümölcs a kapcsolat természetes következménye.

A cselekedeteim soha sem igazíthatnak meg Isten előtt, erre egyedül csak Jézus képes. És mivel e kapcsolaton keresztül Hozzá vagyok kötve, az életem gyümölcsöket terem, melyek a következők: „szereget, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás” (Gal 5:22-23). Nem ezeknek a jelenléte igazít meg, hanem ezek a

természetes következményei annak, hogy már megigazultam a Jézus Krisztusba vetett hitem által. Remélem, hogy látjátok a különbséget.

Régen megpróbáltam ezeket a dolgokat cselekedni, azért, hogy igaz lehessen Isten előtt, de csak szenvedtem velük. Most viszont, hogy meghaltam a törvénynek, és ebbe az új kapcsolatba kerültem Istennel, hogy Vele élek Jézusban, úgy teszem ezeket, hogy azok természetes következményei annak, hogy Istennel élek. Így az Ő élete, szeretete és gyümölcse árad belőlem.

vs. 5. Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt.

Amikor testben voltunk, a test cselekedetei nyilvánultak meg az életünkben. Pál a Galaták 5:19-21-ben részletesen leírja, hogy melyek ezek: pl. gyilkosság, házasságtörés, paráznaság, viszálykodás, gyűlölet, és mindezek a halálnak teremtek gyümölcsöt.

vs. 6. Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.

Nem a törvény szerint szolgálom tehát Istent, hanem a Lélek szerint; jogi kapcsolat helyett szeretetben levő kapcsolatom van Istennel, és a Lélekben, a Krisztusban való új életben szolgálom Őt.

vs. 7. Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!”

A törvény nem bűn, csak megmutatja, hogy mi a bűn. A törvény jó, ha megértjük a célját. Arra semmiképpen nem jó, amire sokan használni akarják: hogy Isten előtt igazként állhassanak. Azért, mert a megigazulást a törvény betartása nem eredményezheti. A törvény csak azt fogja megmutatni, hogy hol hibáztál. „A törvényből csak a bűn felismerése adódik” (Rm 3:20). Isten nem azt tervezte, hogy a törvény fogja megigazítani az embert. „Mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg” (Gal 2:21). A törvény csak azért jött,

hogy a romlott lelki állapotomat nyilvánvalóvá tegye, ezáltal kényszerítve arra, hogy Isten kegyelmére bízam magam, mely kegyelmet Jézus Krisztus által nyújtja felém Isten. Tehát a törvényt Isten arra szánta, hogy Jézushoz kényszerítsen engem, és ha helyesen értelmezem a törvényt, akkor el is éri ezt a célját.

De gyakran félreértelmezik a törvényt, mint általában Isten Igéjét, és az igaz mivolt mércéjének használják. De amikor a törvénynek próbálnak engedelmessé válni, csak nagyon öngigazultakká válnak, és úgy csúrik csavarják, hogy az megfeleljen a mindenkori körülményeiknek. A törvényt mindig úgy értelmezik, hogy jobb színben tűnjenek fel a többiekénél, és szentebbnek érezhessék magukat a saját szemükben. De Isten előtti igaz voltom nem függ a törvény betartásától. A törvény csak a bűn felfedésére alkalmas.

Pál azt mondja, hogy a törvény eljövetele előtt nem tudta, hogy a vágyakozás, a kívánság bűn. Ezt csak akkor tudta meg, amikor olvasta a törvényt: „Ne kívánd !” Farizeusként viszont Pál azt gondolta, hogy csak az a bűn, ha az ember enged a kívánságának, és beteljesíti azt. Lehet, hogy nagyon vonzódasz valakihez, és szexuális kapcsolatra vágyakozol vele – Pál valamikor azt gondolta, hogy ez nem bűn, egészen addig, amíg nem lép a tettek mezejére. Egy napon a Szentélek beszélt neki a törvényről, és azt mondta neki, hogy „ne kívánd!” Ezzel véget is ért a szexuális tisztaságából eredő öngigazultsága, és tisztában volt vele, hogy bűnös már a vágyakozása miatt is.

Emlékezték, amikor Jézus azt mondta: *“Hallottátok, hogy megmondatott: Ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében” (Mt 5:27-28)*. Jézus itt arra mutat rá, hogy a törvényt lelki értelemben kell értelmezni. Pál ezt farizeusként nem tudta, hanem önelégültségében azt hitte, hogy engedelmes szolgája Istennek. Ebből is láthatjuk, hogy magát a törvényt is lelkileg kell értelmezni.

vs. 8. De a bűn a parancsolat által ösztönzést kapott,

A bűn pont ezt használja ki. Az ember felfedezi, hogy mindenféle erős kívánság él benne.

vs. 8 és felszított bennem mindenféle kívánságot. Mert törvény nélkül halott a bűn.

A kívánság szó az eredetiben tüzes, szenvedélyes kívánságot jelent, és általában szexuális vágyra vonatkozik. Pál nem tudta volna, hogy mi a baj, ha a törvény nem mondta volna, hogy: „Ne kívánd.”

vs. 9-10

Én pedig a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn,...

én pedig meghaltam,

Mit is mond itt Pál? „Farizeusként azt hittem, hogy igaz vagyok, és Istennek élek.” A filippiekhez írt levelében írja, hogy *„Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább: nyolcadik napon metéltek körül, Izrael népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam” (Fil 3:4-6).* Pál egyike volt azoknak, akikre Jézus folyamatosan utalt, amikor a farizeusokról beszélt, akik hosszú köntösben burkolózva jártak, az utcasarkokon imádkoztak, és szétkürtölték, ha Istennek adományt adtak. Ilyen volt Pál is! De azután rájött, hogy a törvényt lelki értelemben kell venni, amint Jézus is rámutatott erre a Máté evangéliumában, a hegyi beszédben. A farizeusok Isten törvényeit fizikai értelemben használták, Isten pedig a lélek szerint adta ezeket. Pál rájött arra, hogy a törvény főleg az emberek hozzáállását, és nem a cselekedeteit ítéli meg. „De hát én sosem öltem meg senkit, igaz, hogy sokszor olyan dühös voltam, hogy szívesen megtettem volna.” Pál felismerte, hogy a szívében lévő harag és vágy Isten törvényének megszegését jelenti.

Amikor tehát ily módon a törvény életre kelt, Pál meghalt, mert a törvény halálra ítélte. A törvény a bírāja lett, és vétkessé nyilvánította, mert lelki értelemben véve, a szívében, a gondolataiban megszegte a törvényt.

vs. 10. és kitűnt, hogy éppen az életre adott parancsolat lett halálommá.

Éppen az a törvény ítélte halálra, melyről azt gondoltam, hogy élővé tesz Isten számára.

vs. 11. Mert a bűn, miután ösztönzést kapott a parancsolattól, megcsalt engem, és megölt általa.

A törvény csak arra képes, hogy mindnyájukat halálra ítéljen azért, hogy nem tudjátok betartani. Arra nem képes, hogy Isten előtt megigazítson. Soha nem lehettek igazak Isten előtt saját cselekedeteitek, saját erőfeszítéseitek eredményeként.

vs. 12. A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.

Pál szerint, tehát semmi baj nincs a parancsolatokkal: „Ne kivánd!”, vagy „Ne ölj!”, vagy hogy „Szeresd az Urat, a te Istenedet!”, mert tudom, hogy ezek szerint kellene élnem. Nem a törvény a hibás tehát, hanem én.

vs. 13. Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla! Ellenben a bűn, hogy meglássék bűn mivolta, a jó által hoz rám halált, így a bűn fokozott mértékben lesz bűnné a parancsolat által.

A törvényt tehát azért hozta Isten, hogy az egész világ bűnösként álljon előtte, hogy az egész világ keresse azt a megigazulást, amely egyedül csak Jézus Krisztuson keresztül lehetséges, és hogy egyszer és mindenkorra elfordítsa az embereket a saját erőből való megigazulási próbálkozásaiktól.

vs. 14. Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek.

Minden nehézségem ebből adódik tehát, hogy testi vagyok, és a bűnöm a halált vonja maga után.

vs. 15. Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök.

Pál itt arról beszél, hogy a saját életében egy állandó küzdelem van azóta, hogy rájött arra, hogy a törvény lelki, ő maga pedig testi természetű. Elfogadja, hogy a törvény jó, és aszerint kellene, hogy éljen, de képtelen azt a jót cselekedni, amit az értelme meg akarna tenni; viszont azokat a dolgokat teszi meg, amiket gyűlöl.

Minden bizonnyal az egyik legfrusztrálóbb megtapasztalás az életben az, amikor Istennek a testben vagyis a cselekedeteink által szeretnénk megfelelni, mert nem mindig tesszük azt, amit kellene. Én is ezzel küzdök sokszor. Például, előfordult, hogy láttam, hogy ott állnak néhányan az autópálya szélén lerobbant kocsival mellettem. Amint elhaladtam mellettük, a Lélek szólt: „Segíts nekik!” Azt válaszoltam, hogy „Nagyon sietek, oda kell érnem a megbeszélésre, nem állhatok meg.” Ami jót szeretnék tenni, azt nem teszem.

Amit viszont nem kellene tennem, azt megteszem. Valaki megkínál egy hatalmas fagyival, nagyon jól tudom, hogy nem kellene megennem, de ennek ellenére megeszem. És itt a fagy helyére sok mindent be lehetne helyettesíteni. Tudom, hogy nem kellene megennem, de mégis az a vége, hogy megteszem.

vs. 16-17

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó.

Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn.

Rájövök, hogy a természetemnek két oldala van: a test és a lélek, melyek állandó harcban állnak egymással. Van, amikor a testnek engedelmességek, és utálom magamat ezért, mert a lelkem Isten szerinti életet akar élni. A valódi énem a Lélek szerinti, mely Istennek kedves életet akar élni. A másik részem, a test, viszont a test vágyait akarja kielégíteni, ez az én bűnös oldalam, amely nem azt cselekszi, amit én akarok. Ha megvizsgálom a szívem mélyét, akkor tudom, hogy a valódi énem Istent akarja dicsőíteni, Őneki akar megfelelni.

vs. 18. Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs.

A problémánk az, hogy ezt nem mindig hisszük igazán. Mert úgy tűnik, hogy az ember folyamatosan megpróbálja megreformálni és megjobbítani a testét, a teste teljesítményét, és folyamatosan valami jó dolgot keres a testi természetében. Valami olyan tulajdonságot keres magában, amely megválthatná őt, olyat, amely Istent arra ösztönözhetné, hogy szeresse őt emiatt, és ezáltal egy kicsit dicsekedhessen ezzel mások előtt.

Pedig egyszer be kellene már látnunk, hogy a testünkben nem lakozik semmi jó, azért, hogy ne bízzunk a testünkben soha többé. Azt vettem észre az Istennel való kapcsolatomban, hogy minden olyan területen, amely a testem miatt elbizakodottá tett, Isten megengedte,

hogyan elbukjak. Tette ezt azért, hogy megmutassa, hogy nincs meg bennem az az erő, az a képesség, amit azelőtt gondoltam magamról.

Azt mondtam régebben, hogy „Chuck, a szikla.” És elég ostoba voltam ahhoz, hogy el is higgyem. De be kell valljam, hogy Ő darabokra szaggatott. Most már az mondom, hogy „Chuck, a homok”, úgy összetört engem.

Most már tudom, hogy a testemben semmi jó nincs. A hiba nem abban van, hogy nincs elég erős akaratom arra, hogy Istent szolgáljam és kövessem, hogy nem vágyom az imádságra, hogy nem vágyom az Ő Igéjére, vagy hogy nem vágyom arra, hogy Hozzá közelebb kerüljek – ezek mind ott vannak. Az a baj, hogy nem tudom ezeket a vágyakat átültetni a gyakorlatba. A probléma ott kezdődik, hogy nem tudom, hogy hogyan teljesítsem azokat a dolgokat, amiket meg akarok tenni, mert nem ezeket teszem. Ó, ha mindaz lehetnék Isten szolgálatában, amire vágyom, hogy legyek! Mekkora lelki óriás lehetnék!

vs. 19-22

Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.

Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.

Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni.

Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint,

A szívemben, a lelkemben gyönyörködöm Isten törvényében.

vs.23-24

de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?

Én is eljutottam arra a pontra az életemben, amikor úgy kiáltottam Istenhez, mint Pál, amikor rájöttem a testem gyengeségére, arra, hogy képtelen vagyok azt a jót cselekedni Istenért, amit szeretnék, hanem azt cselekszem, amit nem akarok.

Sajnos, amikor először jutottam el erre a kétségbeesési pontra, nem tettem fel azt a kérdést, amit Pál. Amikor elértem ide, azt kiáltottam, hogy „*En nyomorult ember, hogyan tudnám saját magamat megszabadítani ebből a szörnyű állapotból?*” Így aztán újabb próbatétel következett, mert első nekifutásra úgy akartam ebből megszabadulni, hogy először elszámolok 10-ig, aztán úgy, hogy először megállok, és elgondolkodom, hogy mit tenne Jézus? „Hogyan élhetünk keresztény életet sikeresen a test szerint – 5 könnyű lépésben.” Ilyen és ehhez hasonló önsegítő módszerekkel próbálkoznak sokan.

Egy napon aztán, Pálhoz hasonlóan, végre eljutottam egy olyan kétségbeesési pontra, ahol ezúttal teljes volt a kétségbeesésem, és így kiáltottam: „*En nyomorult ember! Ki szabadít meg?*” Végre feladtam a saját erőből történő próbálkozást. Rájöttem, hogy éppen az a pont, ahol vereséget szenvedtem, ahol feladtam a saját próbálkozásomat, és teljesen Jézus Krisztusnak adtam át az irányítást – az a pont lett a győzelem kezdete az életemben. Mikor többé nem rólam szólt a dolog, hanem Krisztusról, aki bennem van.

Amint kezdtem átadni a teret Isten hatalmának és erejének, amit a rendelkezéseimre bocsátott, a végeredmény dicsőséges kapcsolat lett Istennel Krisztus által. Ezért nem állhatok itt előttetek azzal dicsekedve, hogy mi mindent tettem, vagy mi mindent teszek, hogy milyen sok órát töltöttem Isten szolgálatában, milyen nagy áldozatokat hoztam, stb. Isten ments, hogy bármivel is dicsekedjek Jézus Krisztus keresztjén kívül, amelyben a győzelmem található. Mert nem tudtam saját magamat megszabadítani, hanem Isten az Ő Lelke által szabadított meg a test szerinti élet kötelekeitől, azért, hogy Őt szolgálhassam.

Isten azért engedte meg, hogy eljussak a végső kétségbeesés határára, ahol feladtam a saját próbálkozásaimat, mert így amikor eljött a győzelem, akkor nem tarthattam azt a magam érdemének, hanem csak Őt dicsőítettem érte, „*aki a Krisztus ereje által mindig diadalra vezet bennünket*” (2 Kor 2:14). Sajnos úgy tűnik, hogy Isten meg kell, hogy engedje mindnyájunknak, hogy a lehető legmélyebbre süllyedjünk, és teljesen feladjuk az önerőből való próbálkozást. Mert ha nem így tenne, akkor mindig dicsekednénk azzal, hogy mivé váltunk, és azzal, hogy valami titkot tanultunk meg, ami által Isten előtt elfogadhatóvá formáltuk magunkat.

En nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Maga a kérdés arra utal, hogy létezik valaki önmagamon kívül, aki megteheti értem azt, amire én magam sosem voltam képes. Valaki, aki képes megtenni, amit nekem kellene tennem, és képes nem tenni, amit nekem nem kellene tennem. Ezért Pál azzal fejezi be, hogy:

vs. 25. Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!

Ez a válasz arra a kérdésre, hogy „ki szabadít meg?”

vs. 25. Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.

Az értelmem és a szívem az, amit Isten vizsgál, és ezekkel Isten törvényeit szolgálom, annak ellenére, hogy ebben a testben vagyok. *„Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak”* (Rm 8:1), akik nem a test, hanem a lélek szerint élnek.

Itt vagyok tehát. Még véletlenül se gondoljátok azt, hogy azt próbálom állítani és elhitetni veletek, hogy megérkeztem, hogy most már tökéletes vagyok! Isten óvjon attól, hogy ezt a benyomást keltsem, mert a szemetek előtt fogok elbukni azért, hogy bebizonyuljon, hogy nem így van. Isten megengedi, hogy megtörténjen.

Nem! Nem vagyok tökéletes! Továbbra is a testemben vagyok, és ezért a test és a bűn ezután is fognak érzéseket kelteni bennem. Istennek hála, hogy már nem kell ezeknek engedelmeskednem, hanem győzedelmeskedhetek felettük. De ha mégis rosszat teszek, Isten nem ítél el, mert Jézus Krisztusé vagyok. De ez nem azt jelenti, hogy csak azért mert nincs kárhóztató ítélet ellenem, nekiállok a test szerint élni. Isten ments! De amikor megbotlok, akkor nem fogok elesni, az Úr felemel és megtart engem. Az értelmem és a szívem Isten legjobb dolgait kívánja, és vágyom arra, hogy mindenestől Őt szolgáljam.

Tehát egy új, lelki kapcsolatom van Istennel. A nyolcadik fejezetben meglátjuk majd, hogy Pál kérdésére mi a válasz. Miután eljutott a kétségbeesés határára a saját erőlködései miatt, a nyolcadik fejezetben megérkezik a Lélek szerinti élet győzelméhez.